

Balla Zsófia

TÉLI ABLAK

Éjszakámban egy nyitva égő
ablak: hideg csend, kék szegélykő.
Rám itt egy távcső sem talál.

Elfogyott mind, mit érdemes volt
kimondani, már el is hessent
időm. Ökörnyál füstje száll.

Mindenki él még. Más alakban,
más indokkal, vagy múlt-szakadtan.
Mi tart? Egy csillag messzije.

Sok régi társ, reményeink
számára holt, rossz híre int.
Nem emlékeztet senkire.

Megváltás az, ha nem hiszed:
más majd vétkeidből kised.
A remény ólmos egy humusz.

Itt éltünk, társas rémületben –
de a félelem visszaretten,
ha másra még fogadni tudsz.

A tél tüzes habját verik
fenyők seprűi: szétkenik
a hűsölő felhők hasán.

A tél, a nyár ha elereszt,
csak azért, hogy elmondjam ezt:
mégis volt jó fiúm, hazám.

www.ujiras.hu, 2021/2.